

LBRIS

We know
books

DAN PURIC

**ÎNCOTRO
POPOR
ROMÂN?**

Compania Dan Puric
București, 2026

frică, înalță-le cruci pe sfintele lor morminte care nu mai au puterea să ne vorbească nouă, oamenilor, dar care strigă către cer.

Și de aceea, vin și vă spun din nou ca să se audă de către toți și mai ales de către „alții”: când poporul acesta nu a mai putut să lupte cu arma în mână, a îngenuncheat în fața lui Dumnezeu și a dăinuit prin *rugăciune*.

Popor român, nu te teme! Întoarce spatele celor ce-ți doresc pieirea și îngenunchează în fața Celui ce ți-a dăruit și binecuvântat DĂINUIREA.

Fă-te popor-BISERICĂ, popor român, și nimic rău nu ți se va întâmpla. Căci în clipa aceea Dumnezeu te va ocroti și țara aceasta va dăinui în veci.

CUPRINS

Cuvânt înainte 3

Capitolul 1

Câteva lucruri bune de știut înainte

de a pleca la drum	7
Căderea din GÂND	9
Suferință fără pauză	11
Și totuși... suntem aceiași!	13
Gânduri fulger	14
Spovedania lui nea Vasile și Marile Puteri.....	17
Cine și ce ne salvează? Un simplu CT!	21
Noi nu am șters pe jos cu Chipul lui Dumnezeu!.....	36
Cămașa lui Hristos	39

Capitolul 2

Încotro, popor român?	47
Nevoia de „omul românesc”!	49
Încotro, popor român? Busola binecuvântată	63
Extracția MEMORIEI (1)	70
Extracția MEMORIEI (2)	72
Extracția MEMORIEI (3) Marea RUPTURĂ.....	74
Începutul declinului	81
Tânăra „degenerație” (Generația termopan)	84
Ai grijă, sunt ALȚII!!!	87
Lipsa DURERII izbăvitoare	91
Când o să ai nevoie de mine ca de AER!	94

Extracția Memoriei

Un paralelism lămuritor	98
Însemnătatea memoriei	103
Asasinarea trecutului	
(Primul pas în strategia tacită a înrobirii)	107
Memoria populară (Neam, nu specie)	111
Trezește-te, tinere om!	115
Înnobilarea inversă și umilirea inversă	120
Pierderea conștiinței de SINE și ofensiva anormalului	122
Unde vezi tu acest popor român?	127
Simțul primejdiei	131

Capitolul 3

**O privire medicală asupra acestui pacient
grav bolnav, poporul român133**

Celula gazdă

(Acea specie degenerată de români)	136
Nu tot omul ajunge să fie OM	139
Ucigașii autohtoni (Celulele vinovate)	141
Celulele cancerigene ale societății	
noastre de astăzi	144
Nu omul născut, ci „omul” editat	146
Nevoia de CONȘTIINȚĂ (Înapoi la celulă)	148
Celula CONȘTIINȚĂ (Remediul organic)	151
Refacerea fondului de IMUNITATE sufletească prin <i>celule conștiință</i>	155
Conștiința Creștină, remediul divin	159

Capitolul 4

„Suntem români și punctum!”	161
Frica de a fi român	163
Vinovați de Eminescu	166
Au ales toți să fie ca El	172
Închisoarea cea nouă	174
Nevoia de PAZNIC al Ființei Naționale	182
Nu CE, ci CINE e România	185
CINSTEA numelui de român!	189
Are ceva aparte poporul acesta	
(Relicve sufletești)	202
„Fixitatea” izbăvitoare sau	
Sfânta ÎNCĂPĂȚÂNARE	219
Să privești în adâncul acestui neam românesc	226
Concluzii necesare	231

Capitolul 5

Am văzut în curtea bisericii... 233

Scrisoarea lui Dan Puric către conducătorii

României de azi	235
Scrisoare (1)	240
Scrisoare (2)	241
Scrisoare (3)	242
Scrisoare (4)	243
Scrisoare (5)	244
Nu te teme, popor român! (1)	246
Nu te teme, popor român! (2)	247
Nu te teme, popor român! (3)	248
Nu te teme, popor român! (4)	249
Nu te TEME, popor român!	250

Trezește-te, popor român!

Fii POPOR, nu populație 252

Capitolul 6

Ridică-te, popor român! 257

De la sărutul celui care a trădat la sărutul

Celui care ne-a iubit infinit 259

„Lovește, vreau să mor creștin!” 260

Întoarce-te ACASĂ, popor român! 266

Clipa demnității tale

Ridică-te, popor român! 269

Și de aceea astăzi stau în fața ta și strig! 275

Iubește-ți țara, popor român,

împotriva tragicelor evidențe! 281

Un ultim cuvânt 283

Căderea din GÂND

*Ce trist zâmbește ETERNITATEA la
omul care își ancorează barca vieții numai
în prezent...*

- Cui oferiți *timpul* zilei? m-a întrebat un monah.

- La ce vă referiți? am întrebat eu, ușor derutat.

- Exact la ceea ce v-am spus! Cui oferiți dumneavoastră *timpul* unei zilei pe care o trăiți? Adică la ce sunteți conectat mai mult, ca să vorbim și mai concret! a subliniat el.

- Păi la ce să fiu conectat, dacă nu la ceea ce am de făcut în ziua aceea? i-am răspuns eu.

- Am înțeles! îmi răspunse monahul.

Apoi, privindu-mă fix în ochi, mă întrebă din nou:

- Dar lui Dumnezeu cât timp îi acordați?

Peste ani de zile, o doamnă de mare calitate mi-a spus cam același lucru, dar altfel: „Nu te lăsa prea mult devastat de contemporaneitate!”. Și în timp, a venit TIMPUL să realizeze toate acestea. Și să-mi dau

seama că noi toți ca oameni trebuie să ne consumăm viața fragmentată de întâmplările unui prezent continuu, într-un timp cronofag, în care evenimentele se succed cu o viteză amețitoare, înghițindu-se unele pe altele, fără de nicio șansă de a le gândi. Dar iată că vine din adâncul istoriei nefericite a acestui neam un avertisment ca un fulger de înțelepciune, în negura pe care o trăim, pentru omul fagocitat de cumplitele vremi, și anume remarca cronicarului Miron Costin, precum un blestem, care a afirmat: nimic nu e mai rău decât „CĂDEREA DIN GÂND”, adică împrăștierea ființei în calea răutăților. Când, de fapt, un OM cu credință puternică, precum și un întreg popor, mai ales în vremuri de cumpănă, își păstrează AȘEZAREA ÎN GÂND.

Suferință fără pauză

*Fă-mă mamă cu noroc
și aruncă-mă în foc!*

- Ce este doina, dragă Puric? m-a întrebat într-o zi maestrul meu, Dem Rădulescu.

- Este un cântec de jale, domnule profesor, i-am răspuns eu.

- Nu, Gică! mi-a răspuns el zâmbind (așa ne alinta el pe toți băieții din clasă, cu apelativul Gică).

- Nu, uite ce este doina, dragă. Tu pui mâna pe masă aici, în fața mea, și eu îți trag cu ciocanul pe ea. Tu urli de durere și când văd că îți mai trece durerea, atunci îți mai trag încă una cu ciocanul și tot așa încontinuu, adică suferință fără pauză... Asta este doina, dragă Puric, *suferință fără pauză*.

Despre minunatele călătorii ale lui Alexandru Odobescu, George Călinescu s-a exprimat că în drumețiile lui prin țară acest minunat scriitor „bate câmpii, dar bate câmpii cu grație”. Eu aș adăuga: și cu profundă înțelegere și adulmecare instinctivă a celui *aer românesc* atât de greu de surprins și, mai ales, de

respirat de către „alții”. Un fel de puritate a gândului neviciată de viața românului, parcă mereu îngândurată.

Povestește Alexandru Odobescu că, într-una din plimbările sale prin munții și văile acestui pământ, s-a întâlnit odată cu un țăran și, discutând de una, de alta, din vorbă în vorbă, a simțit nevoia să tragă concluzia că în ceea ce privește destinul omului în această lume este unul implacabil.

- Ei bade, bădie, asta este roata lumii, se învâрте și odată cu ea ne învârtim și noi.

Ciobanul a răspuns dacic:

- Dragă domnișorule, ar fi bine să se învârtă odată cu noi, dar e unul, bătu-l-ar răul să-l bată, care a înțepenit-o. Și ăia de sus rămân tot sus, și noi, ăștia de jos, tot jos. Și când se mai mișcă, tot pe grumazul nostru se mișcă și tot pe noi ne taie, fir-ar să fie ea de viață.

Ce cumplită remarcă și cât de adevărată. Parcă o certificare a ideii marelui gânditor interbelic Vasile Băncilă, care spunea că destinul istoric al României este o succesiune de seisme precum au fost și sunt cele, din punct de vedere geografic, în Japonia. Seisme a căror undă de șoc a ieșit parcă numai la suprafața acestui pământ românesc având urmări catastrofice, adică am trăit, am supraviețuit și, mai ales, am subviețuit din cutremur în cutremur istoric.

Și totuși... suntem aceiași!

- Stați în casele voastre!... Nu ieșiți afară!

Așa sunau difuzoarele mașinilor de poliție în Noaptea de Înviere din timpul pandemiei.

Și românii au stat în casele lor, dar cu câte o lumânare în mână murmurând fiecare în sufletul lui: „Hristos a Înviat!”. Și astfel fiecare garsonieră, apartament sau balcon de bloc, fiecare casă și curtea ei deveniseră mici altare de rugăciune. Pe străzile pustii, domnea autoritatea statului, dar în casele și în sufletele românilor domnea autoritatea absolută, dragostea de Hristos!

Neamul nu dispăruse, ci REÎNVIA peste străzile pustii, pe care nici virusul nu mai circula, se făcuse un pod sfânt, invizibil, dar de o cutremurătoare credință. Singur, printre Sfinții bisericii goale, părintele cu lumânarea în mână rostea: „Hristos a Înviat!”... Iar din casele închise, din curțile oamenilor, din balcoanele blocurilor se auzi rostită credința de nebiruit a acestui popor: „Adevărat a Înviat!”.

Gânduri fulger

Oare de ce, pe ușa cabanei sale de la munte, marele filosof german Martin Heidegger își scrisese un citat din Heraclit: „Fulgerul e totul”? Bănuiesc pentru calitatea privilegiată de a vedea pentru câteva clipe în bezna vieții un adevăr.

Eram undeva prin țară, într-un oraș de provincie, în drum spre sala unde trebuia să țin o mărturisire despre „condiția de a fi român”. Lumea deja se adunase la intrarea în sală și șoferul de taxi, curios mă-ntrebă:

- La ce naiba s-au adunat și ăștia aici?

- Este unu' Dan Puric! zic, care le vorbește despre ce înseamnă să fii român!... Mata nu vii să-l asculți? l-am întrebat provocator, știind că nu mă cunoaște.

Pentru o clipă șoferul m-a ținut cu privirea în oglinda retrovizoare din interiorul mașinii și de acolo, neiertător, mi-a dat sentința finală:

- Da' ce, îmi dă mie Dan Puric ăsta să mănânc?!

Mașina opri brusc, i-am achitat cursa și m-am îndreptat spre sala unde mă aștepta lumea străbătut fiind de un gând - Napoleon a avut dreptate când a spus: „conștiința soldatului trece prin stomac”. Da, câtă dreptate a avut! Dar în același timp spunând acestea făcea din bietul stomac mormântul conștiinței!

Și tot atunci un alt gând veni parcă să-mi limpezească sufletul:

- dacă acest popor român, nu populație, și-ar fi legat conștiința existenței sale de stomac, de mult dispăream ca neam!

A trecut apoi ceva timp și într-o zi pe stradă o doamnă mai în vârstă cu multă delicatețe m-a abordat:

- Iertați-mă, dumneavoastră sunteți actor nu-i așa?

- Da!... am confirmat eu.

- Domnul meu..., reluă doamna discuția, nu știu cum vă cheamă, dar știu că de câte ori apăreți la televizor spuneți ADEVĂRUL!

În drum spre casă, m-a străbătut fulgerător un gând: oare cel care m-a întrebat răstit „Da' ce, îmi dă mie Dan Puric ăsta să mănânc?!” nu era cumva POPULAȚIA României, iar doamna aceea care nu știa

cum mă cheamă, dar simtea că spun ADEVĂRUL, era POPORUL român?!

Primul era legat ombilical de *instinctul de conservare*, dar cea de-a doua persoană, doamna în vârstă, de sentimentul ADEVĂRULUI!

Și atunci m-a fulgerat un gând: unul era robul Cezarului, dar doamna, copilul lui DUMNEZEU!

Spovedania lui nea Vasile și Marile Puteri

Până și Iuda a regretat ce a făcut și a aruncat punga cu cei treizeci de arginți, care erau prețul trădării, ca apoi să se sinucidă... Dar „ei”, cei care mereu ne-au vândut, nu au regretat și nu regretă nimic.

Mi-a spus într-o zi un bun părinte, care avea în grijă o mică parohie dintr-un sat, că la el la biserică a venit odată, total neașteptat, nea Vasile să se spovedească.

- Domnu' Dan, ăsta, nea Vasile care venise la mine ca să se spovedească, m-a surprins total, pentru că era vestit ca fiind cel mai rău om din sat, vestit pentru multe nelegiuiri și ticăloșii pe care le-a făcut bieților săteni, în viața lui. Și vă dați seama, domnu' Dan, dacă mi-a spus că vrea să se spovedească, nu am avut ce face și l-am primit, cu gândul că Bunul Dumnezeu l-a întors, în cele din urmă, pe Calea cea bună! Și, ce să vedeți, domnu' Dan? continuă bietul